

matickými úředníky způsobem cti a vážnosti státu odpovídajícím, a že právě po této stránce nelze ponechat mimo uvážení i chování se a poměry členů rodiny takového úředníka, majících s ním společný byt v cizině. Že tu pak ve směrech naznačených nemůže býti nikterak bez významu okolnost, že proti manželce takového úředníka je v proudu zde dosud neukončené trestní vyhledávání pro dosti choulostivý skutek, záležející v tom, že excinduje jako své vlastnictví dámský persianový kožich, její matce zabavený, ač kožich tento byl šit na míru exekutky, matky, je nasnadě.

Nelze tedy tvrditi, že se obviněný, učiniv o tomto ději z příkazu strany jím zastoupené sdělení ministerstvu zahraničí, provinil proti cti a vážnosti stavovské. Že by úmysl jeho byl směřoval jinam — k docílení hospodářského účelu pro klienta — ze spisu nikterak nevysvítá, a není ani stížnost návladního komory s to v tomto směru dovolávati se určitých konkrétních pŕtahů, omezujíc se toliko na domněnku povšechnou, že »se spíše zdá«, že takové účely obviněný na mysli měl. Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 269 dis.

Není slučitelné se ctí a vážností advokátského stavu, získávati klientelu prostředky, které, byť i v životě obchodním byly snad nezávadné, jsou pro advokáta nedůstojné, ježto jeho povolání se opírá o důvěru, která mu musí býti klientem přinášena, kterou si však nelze zjednávatí nadháněním klientů.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds I 3/35.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněných advokátů Dr. F. a Dr. K. z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Praze ze dne 20. září 1934, kterým byli oba obvinění uznáni vinnými přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Podle názoru ve stavu advokátním již trvale zakotveného, který byl vyjádřen také směrnicemi usnesenými valnou hromadou advokátní komory v Čechách dne 20. března 1932, jakož i podle ustálené judikatury tohoto nejvyššího soudu jako odvolacího soudu v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie není slučitelné se ctí a vážností advokátního stavu, získávati klientelu takovými prostředky, které, byť i v životě obchodním snad byly nezávadné, jsou pro advokáta nedůstojné, ježto jeho povolání se opírá o důvěru, která mu musí býti klientem přinášena, kterou si však nelze zjednávatí nijakým nadháněním klientů. Oba odvolatelé však svým ujednáním s firmou A. a tím, že trpěli rozdváním poukázek na bezplatnou poradu touto firmou, snažili se rozmnožiti svou klientelu způsobem, který nelze nijak jinak posuzovati než jako nadhánění klientů do jejich advokátní kanceláře. Využívali přece k rozšíření klientely

obchodních styků firmy A. s jejími zákazníky, obracejíce se takto sami zakrytě prostřednictvím jmenované firmy na neurčitý počet osob s nabídkou své právní pomoci a dávající souhlas k lákání zákazníků firmy A. k sobě poukazem na bezplatnost právní rady, o kterou by se u nich tito zákazníci ucházeli.

Tento způsob získávání klientely je vzhledem k tomu i neslušnou soutěží mezi advokáty, které třeba všemi opatřeními čeliti, ježto se přičií úkolům advokátního stavu a jeho důstojnosti. Na nepřístojnosti zjištěného způsobu získávání klientely oběma odvolateli nemůže nic změnit ani ujednání s firmou A., že touto firmou budou odměněni za rady jejím zákazníkům udělené. Odvolatelům není v napadeném nálezu vytýkáno, že si nedůstojně počínali, nedávše si zaplatiti neb nechťejíce si dáti zaplatiti za své právní rady, nýbrž že klienty hleděli získati způsobem nedůstojným advokátního stavu, v čemž nutno napadenému nálezu plně přisvědčiti. Nedůležité je rovněž, že zákazníci firmy A. nebyli nuceni, aby se obrátili se svými věcmi na oba odvolatele. Nepřístojnost jednání obou odvolatelů plyne již z nadhánění klientů do jejich kanceláře a z jejich lákání poukazem na bezplatnost rady u nich, čímž přece bylo volné rozhodování zákazníků firmy A. ve volbě jejich právního poradce zřejmě ovlivňováno a napomáháno bylo zřejmě i dalším stykům se zákazníky firmy A., kdyby tito zákazníci zahájili nějaký spor ve věcech, ve kterých se jim odvolateli dostalo bezplatné rady. Lze mít přece vším právem za to, že by si byli zpravidla ponechali odvolatele jako své zmocněnce i ve sporech, které by v těchto věcech později vznikly. Při tom je naprosto lhostejné, zda byla na poukázkách na bezplatnou radu uvedena jména odvolatelů čili nic, ježto jejich osoby v každém případě, ať již byly jménem vepsány do poukázek nebo byly sdělovány firmou A., stávaly se známými nastávajícím klientům způsobem nepřístojným. Napadený nále zjišťuje výslovně, že firma A. byla obchodem s koloniálním zbožím, a neprávem proto obvinění vytýkají, že tato firma je v nálezu pokládána za podnik komerční. Napadený nále staví tuto firmu jen na roveň podniku komerčnímu, který po živnostensku uděluje právní rady, a odvolává se při tom na směrnice, usnesené valnou hromadou advokátní komory v Praze dne 20. března 1932, ve kterých však bylo zakázáno nejenom zastupování takovýchto komerčních podniků, nýbrž i vyhledávání klientely způsobem, jakým to činili oba obvinění. Nelze proto pokládati napadený nále ani za nejasný, ani mu nelze vytýkati rozpor se spisy.

Ve zjištěném způsobu získávání klientely již samém o sobě je dáno poškození cti a vážnosti stavu advokátního, aniž bylo třeba přihlížeti ještě k další skutečnosti, uvedené v napadeném nálezu, že oba obvinění napomáhali nějakému nedovolenému jednání nekalé soutěže firmy A. Pokud odvolatelé poukazují zřejmě k ustanovení § 119 poj. zákona o úmluvách, že pojistník je zavázán dáti se zastupovati v rozepři osobou pojistitelem jmenovanou, netřeba se touto obhajobou obírat, ježto takovou úmluvu nelze vůbec srovnávat s ujednáním, které učinili odvolatelé s firmou A. Ve věci samé není tedy odvolání obou obviněných opodstatněno.